

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD., Jazerná 19, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. 25 C 82/2008-251 z 23. mája 2011, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 357/2015-419, 2 Co 367/2015 z 20. januára 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 163/2016 z 24. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2017 e-mailom doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená v listinnej podobe 2. októbra 2017, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25 C 82/2008-251 z 23. mája 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 357/2015-419, 2 Co 367/2015 z 20. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 163/2016 z 24. mája 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení odporkyne účastníčkou konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 25 C 82/2008 v právnej veci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o ktorom rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom 23. mája 2011. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sa sťažovateľka odvolala. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej a vo výroku, ktorým súd uložil obom účastníkom povinnosť zaplatiť súdny poplatok, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho v časti smerujúcej proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, odmietol pre neprípustnosť a v časti smerujúcej proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu týkajúcej sa povinnosti úhrady súdneho poplatku odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

3. Porušenie označených práv (bod 1) vidí sťažovateľka v tom, že „*prvoinštančný a druhoinsčančný súd aplikovali na ten istý skutkový stav odlišnú právnu normu, hoci upravenú v tom istom ustanovení § 150 Občianskeho zákonníka. Správne teda mal odvolací súd postupovať podľa v tom čase platného a účinného ustanovenia § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku a tento postup mal zohľadniť aj (v) odôvodnení rozsudku.*“.

Sťažovateľka považuje rozhodnutie krajského súdu za prekvapivé z dôvodu, že hoci krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej potvrdil, v odôvodnení napadnutého rozsudku rozdielne posúdil veľkosť podielov oboch manželov na mase majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a odlišne tiež posúdil unesenie dôkazného bremena sťažovateľky vo vzťahu k finančným prostriedkom vo výške 1 991, 64 eur, ktoré mala sťažovateľka obdržať darom a použiť na kúpu bytu.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd konštatoval porušenie *označených práv (bod 1)* napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, napadnuté rozhodnutia zrušil a priznal sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv (bod 1) rozsudkom okresného súdu

8. Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

9. Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok aj využila.

10. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu č. k. 25 C 82/2008-251 z 23. mája 2011 odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa

všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

14. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku krajského súdu a napadnutom uznesení najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

15. Sťažovateľka v podanej sťažnosti namieta rozdielne posúdenie veľkosti podielov oboch manželov na mase majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a tiež odlišné posúdenie unesenia, resp. neunesenia dôkazného bremena sťažovateľky vo vzťahu k finančným prostriedkom vo výške 1 991, 64 eur okresným súdom a krajským súdom.

V tejto súvislosti krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„Ako z obsahu spisu nepochybne vyplýva, predmetom konania je vyporiadanie BSM účastníkov na návrh navrhovateľa podaný v zákonnej lehote. Sporným nebolo, že manželstvo navrhovateľa a odporkyne bolo uzatvorené dňa 22.4.1992, že bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29.10.2007, č. k. 24 C 261/2006-162, ktorý vo výroku o rozvode manželstva nadobudol právoplatnosť dňa 23.1.2008, že BSM účastníkov zaniklo zánikom manželstva. Sporné nebolo ani to, že počas trvania manželstva účastníkov bola uzavretá medzi Mestskou časťou Bratislava - Dúbravka ako prenajímateľom a odporkyňou ako nájomcom zmluva o nájme trojizbového bytu ■■■ vo výmere 43 m² na treťom poschodí nachádzajúci sa na ■■■, vedený pre katastrálne územie ■■■, ktorý zmluvou o prevode vlastníctva bytu zo dňa 22.4.1998, t. j. za trvania manželstva, nadobudli obaja účastníci konania za kúpnu cenu 853,91 € (25.725,-- Sk). V priebehu konania pred súdom prvého stupňa mali zhodne obaja za to, že predmetný byt patril do BSM. Sporným bolo len to, či podľa tvrdenia odporkyne peňažné prostriedky na kúpu bytu zaobstarala výlučne zo svojich peňažných

prostriedkov sama, ktoré jej v sume 1.991,40 € (60.000,-- Sk) darovala matka odporkyne [REDACTED], následkom čoho mal podľa jej názoru súd prvého stupňa zohľadniť túto skutočnosť podľa ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka. V prípade takéhoto sporu dôkazné bremeno leží na odporkyni ako účastníkovi, ktorá tvrdí, že vynaložila za trvania BSM peňažné prostriedky vo svojom výlučnom vlastníctve titulom darovania od svojej matky, keďže žiada, aby tieto prostriedky boli nahradené, a tak sa zvýšil jej podiel. Pokiaľ odporkyňa tvrdí, že počas trvania manželstva na kúpu bytu vynakladala svoje vlastné prostriedky, bolo na nej, aby túto skutočnosť dokázala; jej svedčala dôkazná povinnosť podľa ustanovenia § 120 ods. 1 O.s.p. V konaní však nepreukázala, že byt bol kúpený z jej oddeleného majetku a neprodukovala v tomto smere žiadne dôkazy; kritérium miery pričinenia o nadobudnutie určitej konkrétnej veci nemožno zároveň v rámci vypořádania BSM hodnotiť oddelene, iba pokiaľ ide o jednu vec patriacu do tohto spoluvlastníctva; mieru pričinenia treba hodnotiť zásadne ku všetkým veciam patriacim do BSM. Je nutné rovnako prisvedčiť navrhovateľovi vo svojom vyjadrení k odvolaniu, keď nemožno považovať za dôveryhodnú výpoveď získanú výsluchom svedka - matky odporkyne; odporkyňa ani nepredložila nijaký listinný dôkaz o tom, že jej boli titulom darovania poskytnuté reálne finančné prostriedky v takejto výške, resp. následne že presne tieto prostriedky od matky odporkyne boli použité na kúpu bytu. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) sa vytvára na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel odvolací súd, spochybňuje samotné darovanie matky odporkyne z dôvodu, že matka odporkyne na pojednávaní konanom dňa 19.10.2009 potvrdila, že na kúpu bytu odporkyni darovala do 2.000,-- €, pričom zhodnými tvrdeniami účastníkov bola kúpna cena bytu ustálená len v sume 853,91 € (25.725,-- Sk), čo nepredstavuje ani len polovicu tejto sumy. Výpoveď získaná výsluchom matky odporkyne je preto irelevantná a nedôveryhodná. Argumentácia odporkyne nebola v konaní ojedinelá - tvrdenú vyššiu sumu získanú darovaním opakovala aj v podanom odvolaní a ustálila ju na sume 1.991,40 € (60.000,-- Sk). Ak by výlučne len jej

matka darovala 60.000,-- Sk, nepreukázala, ani len netvrdila, na čo všetko uvedení sumu použila, kde sa vec nachádza, či ku dňu zániku BSM vôbec existovala.“

16. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu s ohľadom na sťažovateľkou v sťažnosti uvedené dôvody konštatuje, že napadnutému rozsudku krajského súdu nie je z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoj záver o zákonnosti rozhodnutia okresného súdu.

Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým prikázal hnutelné veci, nehnuteľnosť a práva do výlučného vlastníctva sťažovateľky, práva do výlučného vlastníctva navrhovateľa, a vo výroku, ktorým súd prvej inštancie uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť navrhovateľovi na vyrovnanie jeho majetkového podielu sumu 44 851,01 €, ako vecne a právne správny. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, v ňom uvedené dôvody považoval za správne a pre zvýraznenie správnosti týchto dôvodov uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalšie úvahy.

17. Ústavný súd sa nestotožňuje s námietkami sťažovateľky vo vzťahu k prekvapivosti napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho odlišného právneho posúdenia veci. Z napadnutého rozsudku krajského súdu nesporne vyplýva, že tento sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, čoho dôkazom je aj potvrdenie rozsudku okresného súdu vo veci samej.

Sťažnosti sťažovateľky chýbala v tomto smere relevantná ústavnoprávna dimenzia, keď jej základom bolo iba konštatovanie skutkových okolností prípadu, ich prehodnocovanie a vyjadrenie nesúhlasu s vecným posúdením podielov účastníkov na majetku ako rovnakých a s na to nadväzujúcim právnym názorom vysloveným krajským súdom.

18. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

21. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

22. Bez bližšieho odôvodnenia namieta sťažovateľka porušenie označených práv aj uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol sťažovateľkou podané dovolanie proti rozsudku krajského súdu.

23. Ústavný súd z rovnakého hľadiska preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

24. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní.

25. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

26. Právny názor najvyššieho súdu o procesnej neprípustnosti dovolania je v napadnutom uznesení zdôvodnený dostatočným spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť v časti ako procesne neprípustné, pričom sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými jeho dovolacími námietkami. Najvyšší súd rovnako dôsledne odôvodnil, prečo bolo potrebné dovolanie sťažovateľky v časti smerujúcej proti výroku rozsudku krajského súdu o zrušení povinnosti účastníkov zaplatiť súdny poplatok a vrátení veci na ďalšie konanie považovať za podané neoprávnenou osobou.

27. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľky.

28. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaného dovolania nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv.

29. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu

30. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

31. Sťažovateľka v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala aj porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, avšak toto porušenie namietala len v rozsahu dôvodov, pre ktoré ústavný súd odmietol jej sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, resp. iné dôvody neuvádzala. V nadväznosti na záver prezentovaný v bodoch 21 a 29 ústavný súd preto odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) aj sťažnosť sťažovateľky v časti jej námietok týkajúcich sa porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

32. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi.

33. Nad rámec už uvedeného ústavný súd v závere poznamenáva, že neušlo jeho pozornosti, že istou vadou trpí aj udelená plná moc na zastupovanie sťažovateľky advokátom v konaní pred ústavným súdom, keď neobsahuje označenie konania pred všeobecnými súdmi, ktorého sa sťažnosť týka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017